

Mihaela MARIN:

„Fotografiile mele trebuie să aibă întotdeauna un personaj”

Gina Șerbănescu: *Cum ați ales cariera de fotograf, de ce v-ați îndreptat tocmai spre această formă de artă?*

Mihaela Marin: Pur și simplu a venit de la sine...Inițial, făceam fotografii ca toată lumea, pentru că îmi plăcea. O prietenă de-a mea, care m-a intuit întotdeauna foarte bine, m-a întrebat de ce nu mă gândesc mai serios la fotografie...Am ascultat-o și am făcut primele cursuri despre artă vizuală cu Eugen Ciocan. Pentru tehnica fotografică era prea târziu să mă îndrept spre UNATC, alte școli nu prea existau, sau nu ofereau ceea ce îmi doream...Și astfel, în 2001, l-am rugat pe fiul meu să îmi caute, pe Internet, o școală de fotografie în Franța. Am urmat inițial un modul de o lună și jumătate, după care, realizând cât mai am de învățat, am urmat o altă școală de un an. Persoanele care m-au susținut cel mai mult au fost soțul și fiul meu, care mi-au mărturisit că, deși îmi vor simți foarte tare lipsa, mă sprijină și sunt alături de mine pe drumul pe care vreau să îl urmez.

G.Ș.: *Există, din punctul dumneavoastră de vedere, un specific al fotografiei de teatru? Se diferențiază ea de alte tipuri de fotografie?*

M.M.: Mărturisesc că fotografiile mele trebuie să aibă întotdeauna un personaj. Prefer fotografiile în centrul cărora se află o prezență umană, celor descriptive. Probabil că prin fotografia de teatru am descoperit, de fapt, ceva ce era deja înlăuntrul meu. Eram atrasă de instantanee, de portrete, de sufletul persoanelor, de modul în care el transpare în fotografie. Pe stradă e din ce în ce mai dificil să faci fotografii. Justificat sau nu, oamenii își apără dreptul la imagine. De aceea cred că teatrul mi-a oferit contextul optim pentru a surprinde sentimentele umane.

G.Ș.: *Care au fost primele fotografii de teatru pe care le-ați realizat?*

M.M.: Primele fotografii de teatru le-am făcut cu Ioana Crăciunescu, o actriță și un om extraordinar. Pe Ioana o admiram de multă vreme, de când îi văzusem filmele. Am cunoscut-o la Paris, cu o săptămână înainte de o premieră, și am întrebat-o, cu timiditate, dacă pot să o fotografiez la spectacol. Ea s-a arătat foarte încântată și astfel s-a născut o prietenie minunată. Am realizat împreună multe lucruri frumoase și, pentru că a venit vorba de Ioana, trebuie să vă mărturisesc ceva: fotografiile mele ies mult mai bine atunci când colaborez cu oameni care sunt „pe aceeași lungime de undă” cu mine.

G.Ș.: *Dar fotografia de dans? Este ea, oare, mai dificilă decât cea de teatru, e mișcarea mai greu de surprins?*

M.M.: Fotografia de dans este, într-adevăr, cea mai dificilă, dar și cea mai generoasă, pentru că balerinii sunt, cel mai adesea, mai expresivi decât actorii, care au la dispoziție cuvântul. Un balerin nu se are decât pe el, el însuși este instrumentul prin care transmite mesajul. Fotografia de dans este greu de făcut pentru că totul se întâmplă foarte repede, iar viteza de reacție trebuie să fie mult mai mare. Foarte importantă este intuiția pentru a putea anticipa mișcarea, expresia.

G.Ș.: *Cum fotografiati mișcarea de dans? Anticipați, intuiți ce trebuie immortalizat, sau urmăriți cu atenție spectacolul și știți ce va urma și ce trebuie surprins?*

M.M.: Mi-am dat seama că fotografiile mele sunt mult mai bune atunci când nu cunosc dinainte spectacolul și mă bazez pe intuiție. Nu fac niciodată fotografii în rafală. Mulți fotografi optează pentru această modalitate, pentru că speră să „prindă” clipa cea mai bună. Eu cred că, tocmai fotografiind în rafală, este posibil să pierzi momentul pe care îl dorești immortalizat.

G.Ș.: *În octombrie 2004, Librăria Cărturești a găzduit expoziția dumneavoastră cu imagini din spectacolul de la Teatrul Odeon, Portretul lui Dorian Gray. În iunie 2005, ați lansat albumul de fotografii Dorian Gray. Există anumite elemente mai privilegiate în acest spectacol care v-au ajutat în demersul artistic al surprinderii semnificațiilor prin fotografie?*

M.M.: Este clar că e vorba de un întreg indestructibil. Dacă un singur element ar fi lipsit, fotografiile nu ar mai fi fost la fel. Sincer, nici nu știu cu ce să încep, iar ordinea în care le menționez poate fi oricând alta, fiecare element putând deschide seria enumerării: costumele Doinei Levintza, scenografia lui Andrei Both, expresivitatea lui Răzvan Mazilu, candoarea Oanei Cojocar, interpretarea actorilor, toate integrate în contextul regizoral gândit de Dragoș Galgoțiu. Am avut un mare noroc, încă din clipa când am fost chemată să realizez fotografiile pentru caietul-program, recomandată fiind de Doina Levintza și de Răzvan Mazilu. Nimeni nu se gândea atunci că se va ajunge la crearea unui album. Acesta s-a născut firesc, fără nici o anticipare.

G.Ș.: *De curând ați fotografiat iar dansul...*

M.M.: Da, la avanpremierea spectacolului *Simfonia fantastică*, de la Opera Națională din București, în coregrafia lui Gigi Căciuleanu. Acest spectacol mi-a confirmat, o dată în plus, cât de dificil este să fotografiezi mișcarea, mai ales în cazul creației unui artist ca Gigi Căciuleanu care lansează atâtea metafore, pentru care fiecare mișcare simbolizează ceva. A fost mult mai ușor să surprind mișcarea în *Portretul lui Dorian Gray*, pentru că, fiind un spectacol de teatru-dans, fluiditatea, rapiditatea mișcărilor era contrabalansată de actul teatral.

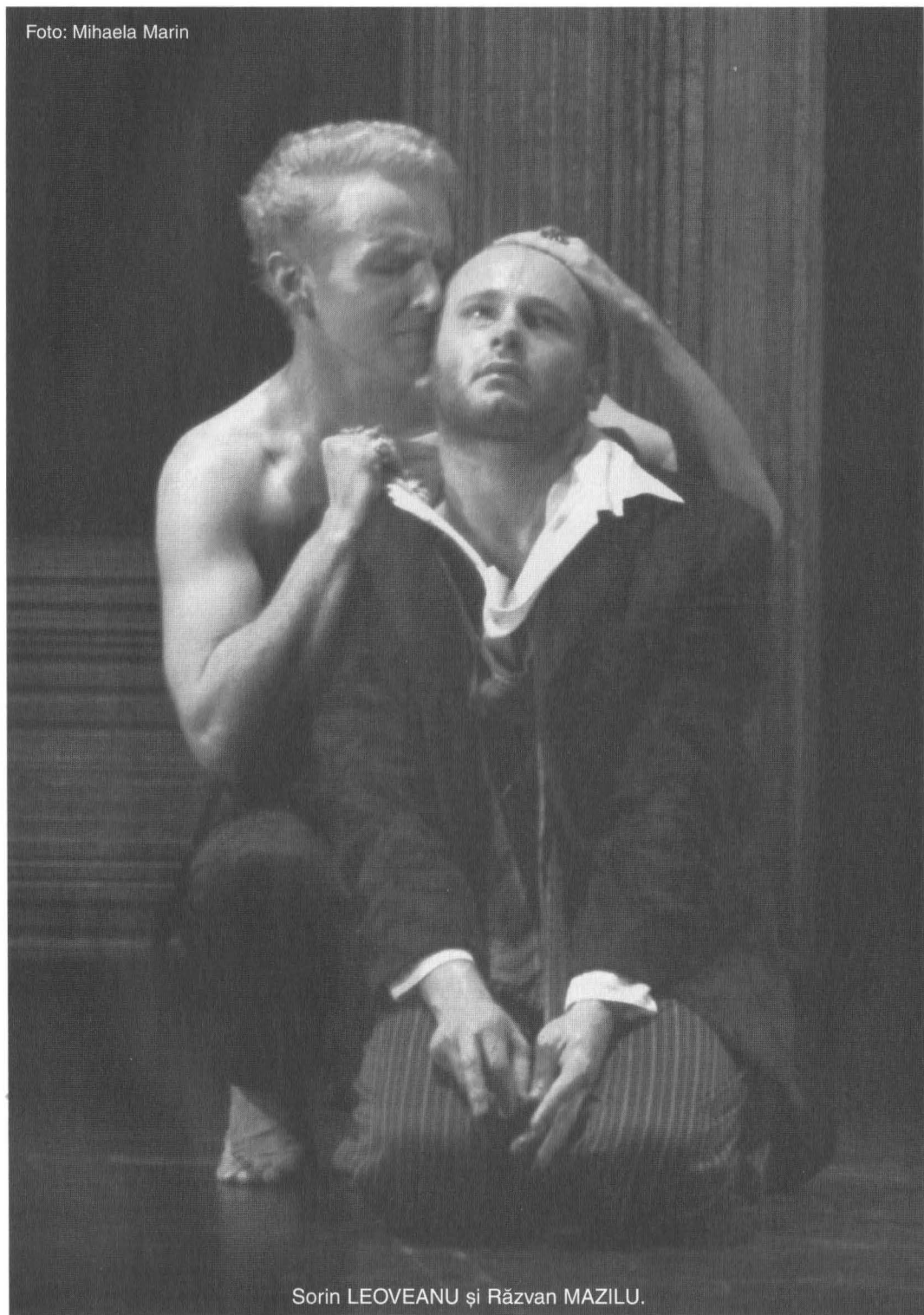
G.Ș.: *O fotografie de spectacol, odată decontextualizată și expusă, poate avea viață proprie, poate ea funcționa autonom, în sensul că ar putea inspira, la rândul ei, o altă poveste, în ochii celui care o privește?*

M.M.: Cred chiar că aceasta este o condiție importantă pentru ca o fotografie să fie bună. Fiecare fotografie trebuie să trăiască prin ea însăși. Desigur, orice expoziție trebuie să aibă o temă unitară, dar o imagine lipsită de propria ei individualitate, de capacitatea de a genera ea însăși o poveste, nu este, din punctul meu de vedere o fotografie reușită. O fotografie trebuie să inducă visarea, să declanșeze – în mintea și sufletul celui ce o privește – întrebări în jurul cărora să se construiască un scenariu, chiar dacă vor exista tot atâtea povești câți oameni vor privi fotografia. Tocmai asta e minunat, că toate aceste viziuni, deși diferite, pot fi adevărate.

G.Ș.: *De obicei, spectacolul este cel care inspiră ochiul fotografului. Dar există o situație...inversă, în care fotografiile dumneavoastră creează atmosfera pentru un spectacol. Mă refer la Sell Me!, one-man-show-ul lui Răzvan Mazilu din clubul Prometheus, în coregrafia lui Florin Fieroiu. Acel spectacol începe, de fapt, atunci când oamenii se întâlnesc cu fotografiile dumneavoastră expuse în club și care anticipează ceea ce se va vedea pe scenă...*

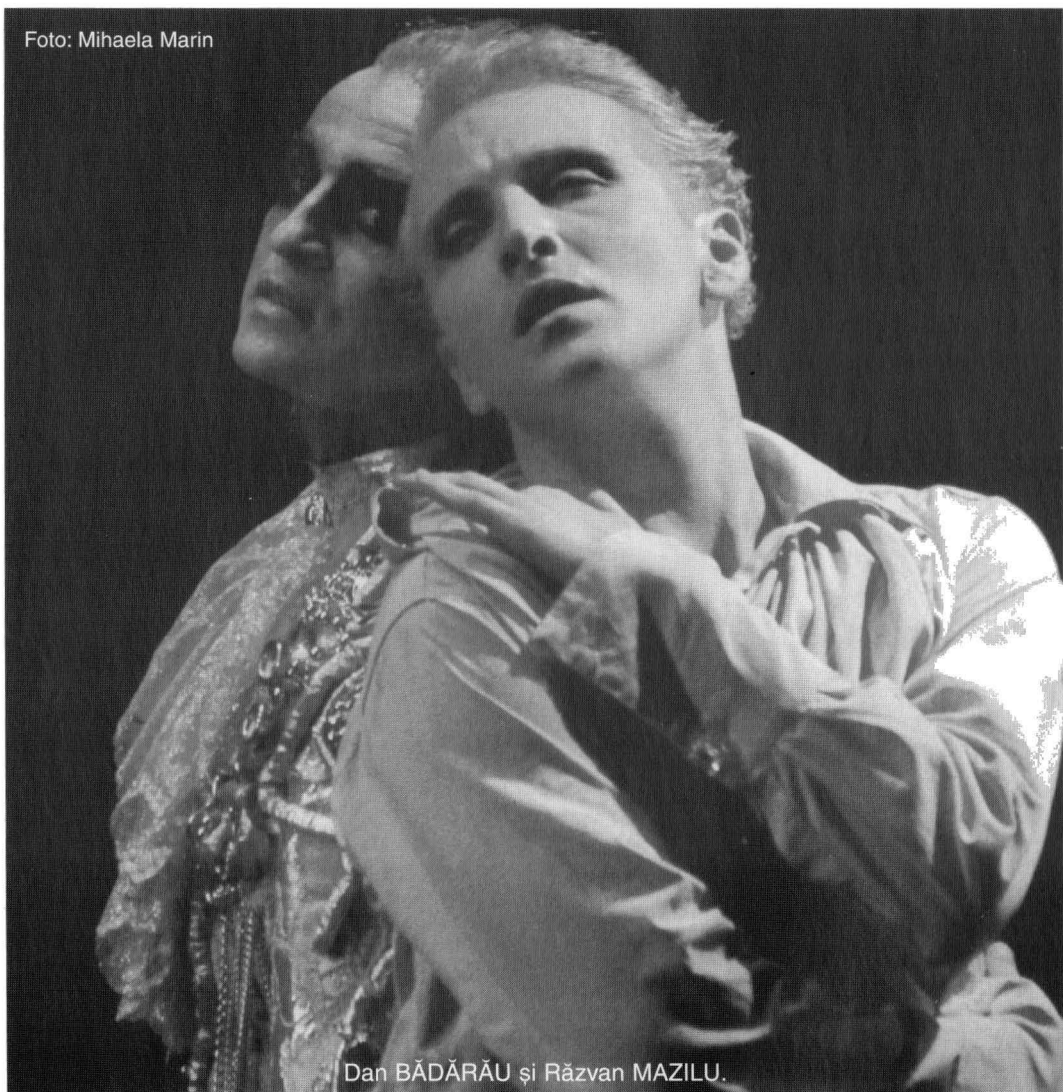
M.M.: Acele fotografii au fost realizate pentru un pictorial solicitat de revista „Tabu”...Totul se petrecea pe o scenă, pictorialul era construit, desigur, în jurul

Foto: Mihaela Marin

Sorin LEOVEANU și Răzvan MAZILU.

Foto: Mihaela Marin

Dan BĂDĂRĂU și Răzvan MAZILU.

unei idei pe care Răzvan Mazilu a dorit să o ducă mai departe și așa s-a născut spectacolul din clubul *Prometheus*. Și pentru că am ajuns să vorbim despre acest moment, trebuie să mărturisesc că există câțiva oameni în viața mea cu care știu că voi comunica minunat întotdeauna, iar Răzvan Mazilu este unul dintre ei. Ca și în cazul Ioanei Crăciunescu, am ajuns să lucrez cu un om cu care împart același tip de univers .

G.Ș.: *Ce proiecte aveți? Preconizați apariția unui nou album?*

M.M.: *Simfonia fantastică* este proiectul la care lucrez în prezent. Se întrevăd apoi două noi proiecte: un spectacol de teatru cu regizorul Dragoș Galgoțiu și altul de dans, cu Răzvan Mazilu. În ceea ce privește albumul, nu vă pot spune nimic. Albele se nasc firesc, fără planificare, atunci când este vremea lor.

Interviu realizat de *Gina ȘERBĂNESCU*